

Bb 2023/28

De invloed van kennis en inzicht op de aanvang van de korte verjaringstermijn van art. 3:310 BW

Mr. D.E. Burgers, datum 30-05-2023

Datum	30-05-2023
Auteur	Mr. D.E. Burgers ^[1]
JCDI	JCDI:ADS702877:1
Vakgebied(en)	Vermogensrecht / Rechtsvorderingen Verbindenissenrecht / Schadevergoeding

De verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW begint pas te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen. Het gaat hier om een voldoende mate van zekerheid over het feit dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Als de benadeelde niet beschikt over de kennis of het inzicht die nodig zijn om de deugdelijkheid van een geleverde prestatie te beoordelen, kan dit betekenen dat hij nog onvoldoende zekerheid heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. De rechter is niet verplicht om steeds na te gaan of de benadeelde beschikt over de kennis en het inzicht om te beoordelen of de geleverde prestatie deugdelijk is (HR 21 april 2023, ECLI:NL:HR:2023:653).

1. Inleiding

Een rechtsvordering kan door enkel tijdsverloop teloorgaan. Ingevolge de hoofdregel van art. 3:306 BW verjaart een rechtsvordering na verloop van twintig jaren, tenzij de wet anders bepaalt. Op diverse plaatsen bepaalt de wet anders: denk aan rechtsvorderingen tot nakoming (art. 3:307 BW: vijf jaar nadat de vordering opeisbaar is geworden), ontbinding (art. 3:311 BW: vijf jaar na bekendheid met de tekortkoming) en schadevergoeding (art. 3:310 BW: vijf jaar na subjectieve bekendheid met de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon). Voor de verschillende 'soorten' vorderingen bestaan derhalve verschillende verjaringstermijnen. De in deze bijdrage te bespreken zaak betreft de toepassing van de korte verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW. In deze kwestie is de vloer van een nieuwgebouwde opslagloods gaan verzakken. Bij het ontwerp en de bouw van de loods waren drie partijen betrokken waaronder de opdrachtgever en een bouwkundig adviseur. Volgens de opdrachtgever had hij voor het eerst voldoende zekerheid over de identiteit van de aansprakelijke persoon nadat een deskundige had gerapporteerd. Het hof heeft echter aangenomen dat hij die zekerheid eerder had en dat de verjaringstermijn derhalve eerder is aangevangen. In cassatie worden diverse klachten tegen dit oordeel geformuleerd. De opdrachtgever is van mening dat hij niet beschikte over de kennis of het inzicht om te kunnen beoordelen of de geleverde prestatie ondeugdelijk was althans niet tot het moment van de rapportage van de deskundige en dat de verjaringstermijn niet eerder dan het moment van de bekendmaking van dit rapport is gaan lopen. In deze bijdrage kom ik tot een bespreking van dit arrest, waarbij ik eerst zal stilstaan bij het juridisch kader, waarna ik vervolg met de feiten, de overwegingen en een (juridische) analyse. Ik sluit af met een aantal overwegingen voor de praktijk.

2. Juridisch kader

De mogelijkheid om een rechtsvordering in te stellen kan verloren gaan door verjaring. De ratio achter verjaring is met name het scheppen van duidelijkheid over de rechten die binnen het maatschappelijk en economisch verkeer bestaan. De gedachte is om middels verjaring de juridische situatie gelijk te brengen met de werkelijke situatie. In geval van verjaring blijft het recht bestaan, maar het is niet meer in rechte afdwingbaar. Er resteert een zogenoemde 'natuurlijke verbintenis' die nog steeds (vrijwillig) kan worden nagekomen. In dat geval is de nakoming niet onverplicht en levert deze geen onverschuldigde betaling op. De verjaring kan worden voorkomen door deze te stuiten: de lopende verjaring wordt feitelijk afgebroken en er begint een nieuwe termijn te lopen. Op grond van art. 3:317 BW kan de verjaring van een rechtsvordering tot nakoming van een verbintenis worden gestuit door een schriftelijke aanmaning of door een schriftelijke mededeling waarin de schuldeiser zich ondubbelzinnig zijn recht op nakoming voorbehoudt. Overigens gaat het hierbij ook om een vordering tot schadevergoeding. De wet kent naast verjaringstermijnen ook vervaltermijnen. Een kenmerkend verschil met verjaring is dat stuiting van een vervaltermijn niet mogelijk is. Verder mag de rechter in tegenstelling tot het leerstuk van afstand van verval van rechten niet ambtshalve verjaring toepassen; er moet dus een beroep op worden gedaan. Hiernaast kent de wet geen algemene regeling van vervaltermijnen.

Zoals hiervoor is benoemd, is het algemene uitgangspunt met betrekking tot verjaring van rechtsvorderingen te vinden in art. 3:306 BW: voor zover er niet een andere - kortere - verjaringstermijn geldt, verjaart iedere rechtsvordering na verloop van twintig jaren. Maar omdat de uitzonderingen op dit algemene uitgangspunt zo talrijk zijn, kan wellicht worden gezegd dat in feite een termijn van vijf jaren hoofdregel is.^[2] Art. 3:310 lid 1 BW bepaalt dat een rechtsvordering tot vergoeding van schade verjaart door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden, en in ieder geval door verloop van twintig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt. Dit artikel bevat derhalve twee verjaringstermijnen: een korte termijn van vijf jaren en een lange termijn van twintig jaren. De lange termijn heeft de rechtszekerheid als grondslag: deze termijn begint te lopen, zelfs als de benadeelde met het bestaan van zijn vordering niet op de hoogte is. De korte verjaringstermijn heeft naast de rechtszekerheid ook de billijkheid als grondslag. Als bijvoorbeeld de identiteit van de aansprakelijke persoon gemakkelijk kan worden vastgesteld, dan mag van de benadeelde worden verwacht dat hij zich (meer) inspant om erachter te komen wie daadwerkelijk aansprakelijk is. Dit artikel heeft een ruime strekking: het betreft rechtsvorderingen tot schadevergoeding die voortvloeien uit wanprestatie en onrechtmatige daad, maar bijvoorbeeld ook uit zaakwaarneming, onverschuldigde betaling en ongerechtvaardigde verrijking. Bovendien bestrijkt dit artikel de vordering tot betaling van een bedongen boete (het 'boetebeding' uit art. 6:91 BW).

In het in deze bijdrage te bespreken arrest, staat deze korte verjaringstermijn van vijf jaren centraal. Deze termijn begint te lopen als aan twee vereisten is voldaan: (1) bekendheid met de schade en (2) bekendheid met de daarvoor aansprakelijke persoon. Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad gaat het bij deze vereisten om *subjectieve bekendheid*. In 2003 oordeelde de Hoge Raad, in een op dit punt thans nog steeds relevant standaardarrest, dat de verjaringstermijn begint te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen (HR 31 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL8168). Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde *voldoende zekerheid* heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. In nadien verschenen rechtspraak is het "bekendheids criterium" nader ingekleurd. Zo bevestigde de Hoge Raad dat de benadeelde voldoende zekerheid moet hebben verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend handelen van de betrokken persoon en dat voor het gaan lopen van de verjaringstermijn niet vereist is dat de benadeelde daadwerkelijk bekend is met de *juridische beoordeling van de feiten en omstandigheden* (HR 26 november 2004, NJ 2006,115) of dat de benadeelde ook met de *exacte oorzaak* van de schade bekend is (HR 20 februari 2004, NJ 2006,113). Absolute zekerheid is dus niet vereist, maar wel meer dan een enkel vermoeden: namelijk een voldoende mate van zekerheid. Steeds zijn alle omstandigheden van het geval van belang om de vraag op welk tijdstip de verjaringstermijn is gaan lopen te beantwoorden (HR 14 november 2014, NJ 2015/207). Op 22 april 2022 wees de Hoge Raad een interessant arrest waarop prof. mr. M.R. Ruygvoorn uitvoerig is ingegaan.^[3] De Hoge Raad bevestigt dat het bij het "bekendheids criterium" van art. 3:310 lid 1 BW gaat om subjectieve bekendheid. Ook als een

“maatman/maatvrouw” (de gemiddeld zorgvuldig handelend persoon in de positie van de benadeelde partij) van een bepaalde omstandigheid uit heeft kunnen gaan, is dat onvoldoende om subjectieve bekendheid te vooronderstellen. Weliswaar heeft de Hoge Raad in dit verband een zekere onderzoeksplicht aangenomen voor diegene die zich op subjectieve onbekendheid met de aansprakelijke persoon en/of de schade beroept^[4] en kan van hem enig onderzoek worden verwacht, maar een dergelijke onderzoeksplicht is in beginsel niet verstrekend. Maar als bijvoorbeeld de identiteit van de aansprakelijke persoon met een beperkt onderzoek eenvoudig kan worden achterhaald, dan mag zulke inspanning van de benadeelde partij worden verlangd.

Ondanks dat de rechtspraak over de korte verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW overvloedig is en de Hoge Raad zich slechts een jaar geleden opnieuw heeft uitgelaten over het bekendheids criterium, is het onderhavige arrest interessant met name met betrekking tot de invloed van kennis en inzicht van de benadeelde partij op de aanvang van de verjaringstermijn. In het geval de potentiële aansprakelijkheid een ondeugdelijke prestatie betreft, is het namelijk van belang na te gaan of de benadeelde de kennis en het inzicht heeft die nodig zijn om de deugdelijkheid van de prestatie te kunnen beoordelen. Zolang hem zulke kennis en inzicht ontbreekt, neemt de verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW geen aanvang. Dit geldt ook indien de benodigde kennis en het benodigde inzicht juridisch van aard is (HR 9 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1603). Wellicht is het gegeven dat de rechtspraak op dit onderwerp overvloedig is, tekenend voor de onzekerheid die partijen kunnen hebben met betrekking tot de vraag wanneer de korte verjaringstermijn een aanvang neemt.

3. De feiten

De relevante feiten in deze kwestie zijn de navolgende. De partijen zijn een agrarisch bedrijf (hierna: ‘opdrachtgever’), een bouwkundig adviseur (hierna: ‘bouwkundig adviseur’) en een bouwkundig ontwerp bureau (hierna: ‘bouwkundig ontwerp bureau’). In 2009 heeft de opdrachtgever aan het bouwkundig ontwerp bureau opdracht gegeven voor een bouwkundig ontwerp voor de bouw van een opslagloods op zijn bedrijfsterrein. Vervolgens heeft de opdrachtgever aan de bouwkundig adviseur opdracht gegeven om de statistische berekeningen te maken ten behoeve van dit ontwerp. Deze berekeningen zijn onder meer nodig om een bouwvergunning te kunnen krijgen. De bouwkundig adviseur heeft de berekeningen gemaakt. Hierna heeft de opdrachtgever een aannemer ingeschakeld en opdracht gegeven de loods te bouwen. De aannemer heeft de loods in september 2010 opgeleverd.

Op enig moment, volgens de opdrachtgever vanaf 2011, zijn er problemen met de constructie van de loods ontstaan. Er ontstonden onder meer scheuren en verzakkingen. In 2015 hebben de opdrachtgever en de aannemer schriftelijke afspraken gemaakt over het herstel van de constructie van de loods. De herstelwerkzaamheden hebben echter niet het gewenste resultaat opgeleverd. Naar aanleiding hiervan heeft de opdrachtgever een onderzoeksbureau ingeschakeld om onderzoek te doen naar de geconstateerde problemen aan de loods. Het onderzoeksbureau heeft de opdracht uitgevoerd en een schriftelijk rapport uitgebracht op 15 december 2016. Ten behoeve van het onderzoek heeft de bouwkundig adviseur nieuwe berekeningen gemaakt. De opdrachtgever heeft vervolgens een procedure tegen het bouwkundig ontwerp bureau aanhangig gemaakt bij de rechtbank. Volgens de opdrachtgever heeft de bouwkundig adviseur fouten gemaakt bij de berekeningen en is het bouwkundig ontwerp bureau op grond van art. 6:76 BW aansprakelijk voor de fouten van haar hulppersoon (de bouwkundig adviseur). Het bouwkundig ontwerp bureau heeft de bouwkundig adviseur in deze procedure in vrijwaring opgeroepen. De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen omdat de bouwkundig adviseur geen hulppersoon van het bouwkundig ontwerp bureau is. Ook de vrijwaringsvordering wordt afgewezen. Vervolgens heeft de opdrachtgever de bouwkundig adviseur rechtstreeks aansprakelijk gesteld voor de door hem geleden schade ten gevolge van de door de bouwkundig adviseur gemaakte fouten in de berekeningen.

4. Rechtbank en hof

De rechtbank heeft de vordering van de opdrachtgever afgewezen en geoordeeld dat de opdrachtgever reeds

in 2012 bekend was met de aard en de oorzaak van de schade en met de persoon of personen die daarvoor aansprakelijk konden zijn, onder wie de bouwkundig adviseur. Volgens de rechtbank is de verjaringstermijn uiterlijk op 1 januari 2013 aangevangen. De vordering is verjaard op 1 januari 2018 en aangezien de opdrachtgever pas op 28 januari 2019 een stuitingshandeling heeft verricht, is hij naar het oordeel van de rechtbank te laat. De opdrachtgever laat het er niet bij zitten en gaat in hoger beroep. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank en geeft de opdrachtgever ongelijk. Uit de eigen stellingen en verklaring van de opdrachtgever blijkt namelijk dat hij in 2012, toen de vloer zakte en het bouwkundig ontwerp bureau had aangegeven dat de bouwkundig adviseur verantwoordelijk was, met de bouwkundig adviseur had gebeld. Op dat moment was de opdrachtgever bekend met een mogelijk gebrek aan de constructie en met de persoon die daarvoor (mede) verantwoordelijk was: de bouwkundig adviseur die de berekeningen had gemaakt. Naar het oordeel van het hof was de kern van de grondslag van een eventuele vordering toen bekend: de opdrachtgever leed schade en die schade was het gevolg van een foute berekening door de bouwkundig adviseur.

De opdrachtgever heeft zich verweerd door te stellen dat de bouwkundig adviseur in het telefoongesprek uit 2012 heeft ontkend dat er schade zou zijn dan wel dit zou hebben gerelativeerd door te zeggen dat een zekere verzakking normaal is en dat de opdrachtgever zich geen zorgen hoefde te maken, hetgeen de bouwkundig adviseur overigens heeft betwist. Het is volgens het hof goed verdedigbaar dat de opdrachtgever op een dergelijke geruststellende mededeling mocht vertrouwen, maar hij kon aan die mededeling niet langer vertrouwen ontlenen toen de problemen met de loods toenamen en in 2013 ook de wanden bol gingen staan en er lekkage ontstond. In de loop van 2013 en uiterlijk op 1 januari 2014, beschikte de opdrachtgever over voldoende zekerheid dat sprake was van schade en dat de bouwkundig adviseur de aansprakelijke persoon of één van de aansprakelijke personen voor deze schade was. Dit betekent volgens het hof dat de verjaringstermijn uiterlijk op 1 januari 2014 is gaan lopen. Aangezien de opdrachtgever pas op 28 januari 2019 een stuitingshandeling heeft verricht, geldt dat de vordering is verjaard (uiterlijk op 1 januari 2019). De opdrachtgever is het oneens met het arrest van het hof en gaat in cassatie.

5. Hoge Raad

In cassatie gaat het, voor zover hier relevant, om beantwoording van de vraag of het hof blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door uiterlijk 1 januari 2014 als aanvangsdatum van de verjaringstermijn aan te merken. De Hoge Raad overweegt dat:

“De overwegingen van het hof komen erop neer dat de omstandigheid dat de opdrachtgever geen bouwkundige is niet eraan afdoet dat hij in 2013 - toen de schade aan de loods steeds duidelijker waarneembaar werd en de opdrachtgever niet meer op eventuele geruststellende mededelingen van de bouwkundig adviseur mocht vertrouwen - voldoende zekerheid had verkregen dat de schade (mede) was veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de bouwkundig adviseur bij het maken van de sterkteberekeningen. Daarbij geldt dat de opdrachtgever zelf als opdrachtgever de bouwkundig adviseur voor de berekeningen had ingeschakeld en dat het bouwkundig ontwerp bureau in 2012 de opdrachtgever al te kennen had gegeven dat de bouwkundig adviseur voor de schade verantwoordelijk was door foutieve sterkteberekeningen. Dit oordeel van het hof geeft, in het licht van hetgeen in 3.1.2.-3.1.3 is overwogen, geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en berust voor het overige op een waardering van de feiten door het hof, die niet onbegrijpelijk is” (r.o. 3.1.6.).

De Hoge Raad overweegt dat het oordeel van het hof met betrekking tot de aanvang van de korte verjaringstermijn, niet onjuist of onbegrijpelijk is. Aangezien de voor de opdrachtgever bekende problemen met de loods in 2013 verder toenamen en de wanden van de loods zelfs bol gingen staan, geldt dat in de loop van dat jaar dan wel uiterlijk op 1 januari 2014, de opdrachtgever over voldoende kennis beschikte dat sprake was van schade en dat de bouwkundig adviseur de aansprakelijke persoon of één van de aansprakelijke personen voor deze schade was, mede gelet op het feit dat de opdrachtgever zich in 2012 voor deze schade al tot de bouwkundig adviseur had gewend.

6. Analyse

Verwijzend naar zijn vaste rechtspraak, overweegt de Hoge Raad dat de korte verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW pas begint te lopen als de benadeelde *voldoende zekerheid* heeft verkregen dat de schade veroorzaakt is door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken partij. De hamvraag in deze zaak is dan ook wanneer de opdrachtgever voldoende zekerheid heeft verkregen dat hij schade heeft geleden en dat de bouwkundig adviseur daarvoor aansprakelijk is. De opdrachtgever had in 2012, toen de vloer van de loods al zakte, informatie van het bouwkundig ontwerp bureau ontvangen waaruit volgt de bouwkundig adviseur voor de (mogelijke) schade verantwoordelijk is. Vervolgens heeft de opdrachtgever met de bouwkundig adviseur gebeld en hem de nodige vragen gesteld over deze problematiek. Indien de bouwkundig adviseur in dit telefoongesprek de schade zou hebben ontkend of zou hebben gerelativeerd, dan mag de opdrachtgever in beginsel op een dergelijke geruststellende verklaring vertrouwen. De opdrachtgever heeft de bouwkundig adviseur immers als deskundige op dit vlak ingeschakeld. De Hoge Raad overweegt met zoveel woorden dat van belang kan zijn dat de opdrachtgever mocht vertrouwen op de deskundigheid van de bouwkundig adviseur. Maar het mogen vertrouwen op mededelingen van de bouwkundig adviseur gaat gedurende het jaar 2013 niet langer op aangezien de problemen met de loods toenamen, er lekkage ontstond en de wanden bol gingen staan. Hierdoor had het de opdrachtgever duidelijk(er) moeten zijn dat er wel degelijk iets ernstigs aan de hand was en dat de bouwkundig adviseur hiervoor verantwoordelijk en aansprakelijk is. De opdrachtgever had anders gezegd voldoende reden om te twifelen aan de deugdelijkheid van het handelen van de bouwkundig adviseur, ondanks diens eerdere geruststellende mededelingen. Het oordeel dat de opdrachtgever in de loop van het jaar 2013 en uiterlijk op 1 januari 2014, over voldoende zekerheid beschikte dat sprake was van schade en dat de bouwkundig adviseur de aansprakelijke persoon of één van de aansprakelijke personen voor deze schade was, is naar mijn mening een juiste.

Aangezien het in deze zaak om (destijds: potentiële) aansprakelijkheid gaat met betrekking tot een ondeugdelijke prestatie, is het van belang of de benadeelde de kennis of het inzicht heeft die nodig zijn om de deugdelijkheid van de prestatie te beoordelen. De Hoge Raad overweegt mijns inziens terecht dat de opdrachtgever de kennis en het inzicht om de deugdelijkheid van de prestatie van de bouwkundig adviseur te kunnen beoordelen gedurende het jaar 2013 had verkregen en in ieder geval op 1 januari 2014. De eventuele geruststellende mededelingen van de bouwkundig adviseur in het telefoongesprek uit 2012, doen daaraan niets af; nog los van het gegeven dat de bouwkundig adviseur het uiten van dergelijke mededelingen heeft betwist. Ook het feit dat de opdrachtgever geen bouwkundig is, helpt de opdrachtgever niet. Uiterlijk op 1 januari 2014 had de opdrachtgever de kennis en het inzicht om de prestatie te kunnen beoordelen en had hij derhalve voldoende zekerheid dat de bouwkundig adviseur voor de schade aansprakelijk was vanwege foutieve schadeberekeningen. De korte verjaringstermijn van vijf jaar is uiterlijk op 1 januari 2014 gaan lopen en is op 1 januari 2019 voltooid. Helaas voor de opdrachtgever is de brief van zijn advocaat van 28 januari 2019, waarin de bouwkundig adviseur aansprakelijk wordt gesteld voor de door de opdrachtgever geleden schade, bijna een maand te laat gestuurd. De Hoge Raad overweegt tevens dat de rechter niet verplicht is om in het kader van een beroep op verjaring steeds na te gaan of de benadeelde beschikt over de kennis en het inzicht om te beoordelen of de geleverde prestatie deugdelijk is. De rechter is slechts tot een dergelijke beoordeling gehouden wanneer de omstandigheden van het geval en hetgeen partijen op dit punt hebben aangevoerd daartoe aanleiding geven. Interessant is tot slot dat het oordeel van de Hoge Raad niet in lijn is met de conclusie van AG Valk.^[5] Valk vond het oordeel van het hof dat de opdrachtgever voldoende zekerheid had over de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon, mede in het licht van een gebrek aan kennis en inzicht van de opdrachtgever, onvoldoende gemotiveerd. De Hoge Raad ziet dit dus anders.

7. Betekenis voor de praktijk

Wat brengt het onderhavige arrest voor de praktijk mee? Ten eerste is het een bevestiging van de vaste rechtspraak van de Hoge Raad dat het bij het bekendheids criterium van art. 3:310 lid 1 BW gaat om subjectieve bekendheid en dat van een verstrekkende onderzoeksplicht van de benadeelde partij geen sprake lijkt te zijn. Ten tweede is het voor de praktijk relevant dat een benadeelde partij niet kan blijven vertrouwen op

ontkennende of geruststellende mededelingen van de (mogelijk) aansprakelijke persoon; ook niet als de (mogelijk) aansprakelijke persoon als deskundige is ingeschakeld. Heeft de benadeelde partij informatie tot zijn beschikking waarmee de ontkennende of geruststellende mededeling van de (mogelijk) aansprakelijke persoon onderuitgaat of in ieder geval reden tot twijfel over diens handelen oproept, dan kan dat betekenen dat de korte verjaringstermijn reeds een aanvang heeft genomen. Dit geldt in beginsel ook als de benadeelde partij een leek is op het betreffende onderwerp en niet juridisch is geschoold. Ten derde geldt dat de rechter niet steeds hoeft na te gaan of de benadeelde beschikt over de kennis of het inzicht om te beoordelen of de geleverde prestatie deugdelijk is. De partij die het betreft zal hiervoor het nodige moeten aandragen. Tot slot geldt dat het sturen van een korte stuitingsbrief in veel situaties verstandig is. Dit geldt ook als er meerdere (mogelijk) aansprakelijke partijen zijn. In die situatie kan het doorgaans geen kwaad al die partijen een korte stuitingsbrief te sturen. In deze zaak heeft het te lang geduurd voordat (de advocaat van) de opdrachtgever een brief met aansprakelijkheidsstelling heeft gestuurd. Dit is iets waar partijen en hun juridisch vertegenwoordigers alert op dienen te zijn.

Voetnoten

[1] Daniel Burgers is advocaat bij Legal8 te Houten.

[2] Koopman, *GS Vermogensrecht*, commentaar op art. 3:306 BW, aant. 2.1 e.v.

[3] M.R. Ruygvoorn, 'Verjaring bij schadevergoeding; wanneer is sprake van "bekendheid" met schade en aansprakelijkheid?' *Bb 2022/48*.

[4] HR 3 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN6241.

[5] ECLI:NL:PHR:2022:1069.